

Arrest

nr. 109 936 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 4 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Tsjechische nationaliteit, geboren te V.Z.B. op (...) 1952.

Op 26 juli 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als bloedverwant in opgaande lijn van T.R. Daarbij werd verzoekster uitdrukkelijk verzocht om binnen de drie maanden, en uiterlijk op 26 oktober 2012, volgende stukken over te maken: bewijzen ten laste: attest onvermogen uit land van herkomst, bewijzen financiële steun in het verleden, bewijzen van inkomsten van referentiepersoon (loonfiches en arbeidscontract), attest niet ten laste van OCMW.

Op 27 oktober 2012 besliste de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Daarbij werd aan verzoekster een bijkomende termijn van een maand geboden met het oog op het indienen van de vereiste documenten.

Op 4 januari 2013 besliste de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 26/07/2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

de betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. In de hoedanigheid van burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: attest van onvermogen uit het land van herkomst + bewijzen van financiële steun in het verleden + bewijs van inkomen referentiepersoon + attest OCMW "niet ten laste".

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 51, § 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 51 §2, tweede lid van het bovenvernoemde Koninklijk Besluit, geweigerd omdat verzoekende partij enkele documenten niet zou hebben neergelegd.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt: "[...]"

De materiele motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiele motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden schendt verder artikel 51, §1, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat stelt:

"[...]"

Nergens uit het dossier van verzoekende partij blijkt dat dit (sic) bijkomende termijn werd gegeven aan verzoekende partij.

Dit is niet correct!

De thans bestreden beslissing is dan ook onherroepelijk gevestigd (sic).

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiele motiveringsplicht, met artikel 51 §1 van het bovenvernoemde Koninklijk Besluit en met het zorgvuldigheidsbeginsel."

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 51, § 1 van het vreemdelingenbesluit.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd

na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51, § 1 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat:

"§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te /open vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20."

Zoals verweerder terecht opmerkt in de nota met opmerkingen blijkt uit het administratief dossier dat op 27 oktober 2012 door de gemachtigde van de burgemeester een beslissing werd genomen houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing werd een bijkomende termijn van 1 maand gegeven om de vereiste documenten over te maken.

De kritiek van verzoekster mist feitelijke grondslag.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals blijkt uit het bovenstaande mist verzoeksters kritiek feitelijke grondslag, zodat niet kan worden vastgesteld dat de overheid op onzorgvuldige wijze haar beslissing heeft voorbereid, noch dat zij zich heeft gebaseerd op verkeerde feiten of met bepaalde gegevens in het dossier geen rekening heeft gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

"Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"[...]"

De zoon van verzoekende partij, T. R., heeft permanent verblijfsrecht in België.

Een verwijdering van verzoekende partij zou dus automatisch een schending van artikel 8 EVRM opleveren.

Ter zake kan verwezen worden naar inmiddels vaststaande jurisprudentie:

EHRM 12.10.2006, JLMB 2006, 1704; Arbrb. Brussel 24.06.2005, TVR 2006, 57; Arbrb Brussel 22.05.2003, Soc. Kron. 2004, 274.

Tevergeefs zou het argument opgeworpen worden dat de verzoekende partij zich maar moet laten verwijderen tezamen met haar zoon.

Daarenboven dient natuurlijk benadrukt worden dat de zoon van verzoekende partij niet gedwongen kan worden tot verwijdering gezien hij over verblijfsrecht beschikt in België.

Een gedwongen verwijdering van verzoekende partij levert hoe dan ook een schending van artikel 8 EVRM op.

Wanneer de verzoekende partij zich alleen naar Tsjechië zou moeten begeven, zou zij haar enige zoon in België moeten achterlaten. Haar gezin zou met andere woorden uit elkaar worden getrokken. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verweerder kan gevolgd worden waar hij stelt dat in geval van een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders, dit bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden en afstammingsbanden om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen ("The Court also reiterates the principle that relationships between parents and adult children *do not fall* within the protective scope of Article 8 unless "additional factors of dependence, other than normal emotional ties, are shown to exist" in EHRM 13 december 2007, Emonet and Others, n°39051/03, §35), hoewel het Hof in een aantal zaken m.b.t. jongvolwassen vreemdelingen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, aanvaardt dat de relatie met hun ouders en andere nauw verwante familieleden gelijk kan staan met "gezinsleven" indien er voldoende nauwe en gevestigde banden zijn en rekening houdend met alle relevante factoren eigen aan de specifieke zaak. Het blijkt verder uit de rechtspraak dat het Hof duidelijk een onderscheid maakt tussen het kerngezin en familieleden buiten het kerngezin enerzijds, en tussen afhankelijke familieleden en niet-afhankelijke familieleden, in dat laatste geval wordt een gezinsleven niet aanvaard (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen, nr. 48321/99, §97: "Furthermore, the existence of "family life" could not be relied on by the applicants in relation to the first applicant's *elderly parents*, adults who did not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants' family, the applicants' arguments in this respect not having been sufficiently substantiated", zie ook N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2007, 97).

Uit het administratief dossier blijkt dat het familielid waar verzoekster naar verwijst, de heer T.R. geboren is op 10 februari 1984. Hieruit blijkt dat deze zoon meerderjarig is. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwijdering "automatisch" een schending van artikel 8 van het EVRM zal opleveren. Verzoekster dient bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te voeren, anders dan de aangevoerde argumenten dat verzoekster haar enige meerderjarige zoon in geval van verwijdering zou moeten achterlaten. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster dergelijke elementen van afhankelijkheid niet voorlegt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU